

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. Promptitudo sanctissimæ Virginis, quæ conservabat se Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

dederit, credere non possum, quod invitâ me ipsam præripere mihi velit, hæcque ratione me unicâ meâ privare consolatione, quâ sublatâ nullam habeo amplius in vitâ.

Contra eos qui vociferantur, nimis juvenes recipi pueros & puellas in religionem

Viator noster, qui valdè prudens erat, amplexus est primitus sententiam Matris, quin tamen illam condemnaret filie, concordare illas volens ratione quadam, quam utrique noverat acceptam

Et hoc erat, proponendo ipsis exemplum Sanctissimæ Virginis, unicæ filie Sancti Joachim & Sanctæ Annæ, sese DEO consecrantis in Templo, dum adhuc trium erat annorum. Unde hanc nactus occasionem instituit valde proficuum, nec minus jucundam Consultationem de præsentatione Sanctissimæ Virginis in Templo Hierosolymitano, quam pluribus hic recensero.

ARGUMENTUM.

Promptitudo Sanctissimæ Virginis, quâ consecrabat se DEO.

ARTICULUS I.

Non potest nimis cito amari Deus

AN incipere quis possit nimis citò amare DEUM, qui nos amat ab æterno!

Si omnes animæ crearentur in gratiâ sicut Angeli, & liberi arbitrij haberent usum in instanti, quo esse suum recipiunt à DEO, videndo præventas sese tantò amore à benefactore infinitâ ratione bono: Quis dubitet, quin primum libertatis suæ impenderent usum adorando illum, amando illum, devovendo se illi unicè in æternum, uti fecerunt omnes Angeli boni? Verùm miseria omnium animarum nostrarum longè transgreditur illam omnium Angelorum malorum in hoc, quod inficiantur ipsæ peccato originali, quamprimum recipiunt

Miseria animarum nostrarum, quod non

esse & eodem instanti suis includantur Corporibus, velut parvo cuidam luteo ergastulo, ut serviat ipsis vel pro carcere velut reis, vel pro sepulchro velut mortuis. Tandem nesciunt, quid secum fiat; sunt ratione quadam, quasi non essent; & quasi mortuæ suis coguntur vitam dare corporibus. Et hæc ab initio non est, nisi vita vegetativa, sicut illa plantarum, mediante quâ nutriuntur & crescunt, citrà quod aliquo adhuc donentur sensu; & hanc excipit vita sensitiva, sicut illa animalium, quin adhuc sciant, quid faciant.

cognoscat DEUM, ubi primum accipiunt esse.

Extrahuntur in hoc statu è carcere suo; accipiuntur propemodum velut filij Hebræorum, dum adhuc

Immerguntur doloribus mundi

sicut filij.
Hebræorū
aquis Nilī.

adhuc Ægyptiacā premebantur
servitute; jactabantur hi vix nati
in Nilum, ut abriperentur impe-
tu flumiais & devorarentur à pi-
scibus, profus ignari, quid sibi
contingeret. Sic omnino miseri
infantes, egressi vix alvo Matrum
suarum; projiciuntur in torren-
tem vitæ mortalis, quæ magno
cū imperu dilabitur, ipsosque
cum cæteris omnibus minoribus
bestijs abripit, haud scientes, quò
rapiantur. Dolor, fames, sitis,
plurimæ miseriarum turmæ inci-
piunt obruere illos, quin nōrint,
quid secum agatur. Dum paulif-
per excrescunt, inordinati affectus,
incipiunt discerpere illos; ira, in-
vidia, odium, vindicta, desideria
iplos torquent, & ignorant ad-
huc, quid faciant, quidve pa-
tiantur.

Quando provehuntur annis, suā-
que uti libertate incipit anima,
jam præstō est mundus damnabi-
lium suorum dogmatum stipatus
catervā, omni adirens contentio-
ne, ut occupet illam, ac velut ser-
vam in suam redigat potestatem:
amor proprius cū toto malarum
inclinacionum exercitu invadit il-
lam, ut rapiat, quò voluerit. Ah!
infelix anima, ubi es? quid agis?
unde venis? quò vadis? & qui-
nam ultimus est tuus finis, ob quem
Deus creavit te? Quare ex te, u-
bi est Deus tuus, quem debes
nōsse, quam debes amare, cui
debes famulari, ut sis cum ipso æ-

ternūm felix! Nihil adhuc nōsti
horum omnium, & misera jam es
ac infelix. Ecce communem for-
tem omnium animatum homi-
num, quæ antequam cogitarent
devovere se legitimo suo domino,
qui solus est Deus, jam passæ sunt
vim à pluribus tyrannis, qui mil-
lenis ipsas afflixere ærumnis ac in-
jurijs.

Nonnisi unica sanctissima Vir-
go, inter omnes filios Adæ for-
tem hanc evitavit pessimam. Siqui-
dem inprimis, cū pro certō te-
neamus, quòd anima ipsius recepe-
rit vitam gratiæ in die, quo aliæ
peccati originalis subeunt mortem,
nonne piè credere possumus, quòd
primum hoc privilegium jure me-
ritissimo Materi Dei debitum tra-
xerit post se quoddam adhuc aliud,
vi cujus anticipatum acceperit ra-
tionis usum, ne inferior esset An-
gelis, qui libertatis suæ usum ob-
tinuerunt in primo creationis suæ
instanti: Hujus opinionis est San-
ctus Bernardinus Senensis, qui
tom. 2. serm. 51. ita ait: *Beata*
Virgo, etiam dum erat in utero
Matris, habuit usum liberi arbi-
trii. Et si Deus, qui prædestina-
vit ipsam ab æterno, qui nasci fecit
ipsam per plura miracula, ut esset
Mater sua, quisque ipsam semper
deduxit super cunctas communes
leges privilegiam in omnibus,
concesserit ipsi dispositionem libe-
ri sui arbitrij à primo instanti vita-
suæ; quem hujus usum fecisse ip-
sam

S. Bernard.
Senens.
tom. 2. ser-
mon. 51.
Contra D.
hom. 3. p.
q. 27. 2. 3.
Sanctissima
Virgo ha-
buit usum
rationis in
ventre Ma-
tris suæ.

fam credere possumus, nisi ad devovendum se Deo nobiliori quâdam ratione, quàm sublimissimi in cœlo Seraphini?

Verum est, quòd non dederit ipsi Deus omnem esse sui naturalis perfectionem ab initio, sicut Angelis; voluit ipsam prius esse infantem debilem, sicut omnes filios Adæ; non erat tamen in ventre Matris suæ, nec ut reus in suo carcere, nec ut mortuus in suo sepulchro; fuit ibidem velut aliquis Sanctus in suo Oratorio, ubi contemplabatur Excellentias Dei. Si

S. Bernardi-
nus tom. 1.
serm. 6. ar-
tic. 3. cap.
3. Sanctissi-
ma Virgo
est in ven-
tre Matris
suæ velut
Jonas in
ventre ceti.

quidem si Sancti Patres dixerunt, quòd Jonas constitutus in ventre ceti, formaverit ex ipso Ecclesiam, ad decantandum ibi laudes Omnipotentis, qui rebellem se ac divinæ suæ voluntati refractarium, quamvis jam sub dentibus mortis constitutum conservaverit in vitâ; nonne æquiorijure dicatur, quòd Sanctissima Virgo, cum gratiâ sit plena, eòquòd nunquam peccaverit, imò etiam tota gratiæ inclusa, eòquòd Anna, in cujus ventre jacuerat, significet gratiam, fabricaverit ex utero Matris suæ Templum, ubi supremos jamjam exhibuerit honores Deo?

Et si Sanctus Joannes Baptista adhuc conclusus in ventre Matris suæ jam exercuit officium præcursoris, exiliens præ gaudio in præsentia Infantis JESU, dum Sanctissima Virgo, portans ipsum, visitatum concessit Sanctam Elisabeth. *Exultavit infans in utero meo: Ecce*

non credamus, quòd Sanctissima Virgo, cum pluribus ditata sit favoribus à Deo, quàm S. Joannes Baptista, eòquòd Mater plus sit, quàm Præcursor, exercuerit officium Matris in ventre Sanctæ Annæ, concipiens jam JESUM in corde suo, antequam in calidissimo utero suo conciperet ipsum? An credibile sit, concessisse Deum prærogativas servis suis, quas propriæ suæ negaverit Matri?

Si igitur gratia incepit ipsam totam devovere Deo, antequam natura ipsam dederit mundo, an mirum sit, quòd concesserit in Templum, ibique consecraverit se Deo, & Altaris servitio, jam in tertio ætatis anno, ob hoc generosissimè se divellens ac abstrahens è brachijs parentum suorum, quantumlibet Sanctorum? Diligebant ipsi haud dubiè unicam hanc Filiam multò ardentius quàm propriam suam vitam; verùm probè noverunt, se ipsam non accepisse à Deo, nisi velut sacrum quoddam depositum, quòd tenerentur ipsi reddere, quandocunque voluisset. Ipsa ex parte suâ honorabat & adamabat parentes suos, velut vivas imagines Dei, sed noverat optinè, quòd ille, qui relicturus erat sinum æterni Patris sui, ut donaret se nobis, mereretur plurimum, ut suos desereret parentes, ad devovendum se illi maturè; unde postquam tres solummodò concesserat illis annos ad se possidendum, promptissimè

Sanctissima
Virgo de-
ruit par-
tes suos
quamvis
Sanctos et
consecrat
se Deo.

CUCULUS

concurrat ad templum, ut vitæ suæ residuum consecraret Deo.

Quam effi-
cax sit ex-
plum San-
ctissimæ
Virginis.

Artemisia benè advertebat, hæc omnia pugnare & concludere contra se, & defendere se non posse oppositiones ab amore suo naturali consilij filia suæ hucusque intentatas, eòquod probè agnosceret, ipsam tam fortiter urgeri ab amore Dei ad devovendum se ipsi à tenellâ ætate suâ; seque amplius allegare non posse nimiam ipsius juventutem, cum videtet, Sanctissimam Virginem consecrâsse se ipsi in ætate multò magis adhuc imbelli ac tenerâ: nihilominus excusare se voluit. Fateor, inquit, ipsi, exemplum hoc Sanctissimæ Virginis magni roboris esse ad persuadendum; sed non omnes, id reipsâ accidisse, fidem adhibent; sunt, qui credant, presentationem in templo, in ætate trium annorum non esse nisi fabulam; & sanè parum habet credibilitatis, quòd puella tam juvenis ex semetipsâ ejusmodi ceperit consilia! quòdque à parentibus, qui summè adamabant ipsam, consignata fuerit manibus hominum, de quibus timeri poterat, ne necessariam ipsi non impendere curam.

Hem! quis ejusmodi foveat cogitationes, respondit Viator voce satis asperâ, nisi hæreticus sit vel inimicus Sanctissimæ Virginis? si dubitaret quispiam de promptitudine ipsius ad devovendum se Deo, ante completos

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

tres ætatis suæ annos, confunderem ipsum testimonio antiquissimorum Ecclesiæ Patrum, quibus meritò annumeratur S. Evodius, successor Sancti Petri in Cathedrâ Antiochenâ, qui in pulcherrimâ illâ Epistolâ, quàm intitulat *Lumen*, clavis verbis affirmat, quòd Sanctissima Virgo ab ætate trium annorum præsentata fuerit in templo; quòd undecim annos transegerit in Sanctuario, quòdque postea à Presbyteris data fuerit in custodiam Sancto Joseph. Mitterem ipsum ad consulendum Sanctum Epiphanium Salaminæ Episcopum, & Sanctum Gregorium Nilfenum, Magni Sancti Basilii germanum, S. Joannem Damascenum, & plures non minoris auctoritatis alios; & si omnes eximij hi testes non convincerent ipsum, ablegarem eum ad ipsam Ecclesiam. Quando cernitur celebrari ab ipsâ Festum presentationis Sanctissimæ Virginis, nonne hoc omne ejiciat dubium è quolibet animo Christiano, ipsique persuadeat, non esse id meram imaginationem aut commentum, sed constantem ac solidam veritatem? Videret ipse Guilielmum Ducem Saxonie supplicem dare Epistolam ad Pium Secundum, summum Pontificem, in quâ hujus Festi efflagitat ab ipso celebrationem; Sed cum mors ipsius præoccupasset responsum, Successor

Nicephorus lib. 3. histor. c. 7.

Antiqui Auctores, qui confirmant præsentationem SS. Virginis in templo, ætatis ipsius anno tertio factam.

B b

ejus

ejus Paulus Secundus id dedit tam favorabile hujus Principis pietati, ut celebrari mandaverit Festum Præsentationis, sicut illud Assumptionis Sanctissimæ Virginis.

Ita, reponit Artemisia, credo firmiter, ipsam præsentatam suis se in templo in infantis suâ, eoque solemniter Feste facti hujus memoriam obeat Ecclesia, & plurimum commendo, quod exemplo ipsius, maturè infantes devoteant se Deo; sed in anno tertio! credo hoc esse maturum nimis, nec approbare id possum; siquidem an nôit infans, quid faciat in hac ætate; Et parentes an noverint, quid faciant cum infante, qui vix egressus est ex utero Matris! Exspectandum adhuc foret. Hem! usquequod, interrogat Viator, exspectandum? an usque eò, quoad mundus insculperit animæ damnanda sua dogmata, falsas suas opiniones, & impias suas vanitates? O egregium munus dignum Deo, offerre illi reliquias vitæ cujusdam mundanæ? an exspectandum, quoad sit anima dimidiâ jam ex parte corrupta? Non, inquit Artemisia, nolo exspectari, quoad vanitates mundi jam descenderint innocentiam; nihilominus usus requiritur rationis, ut exploratum quis habeat, quid faciat. Sed an exspectandum, replicat Viator, quoad humana ratio consili-

tuat se judicem & arbitram consiliorum Dei super animam, dum deliberat, an devovere se debeat ipsi vel mundo? O præclara consilia! dicere intra semetipsum, non dedam me Deo, nisi ipsemet judicavero, id rationi esse congruum. An exspectandum, quoad requisita fuerint humanæ prudentiæ consilia, explorata fortunæ benevolentia, vel jamjam degustatæ carnis illecebræ, quæ omnia summè adversantur, seque opponunt Deo? O præclaram dispositionem Dei benevolentiam conciliandi sibi! Devovebo me tuo servitio, quando inimici tui, quorum exquisitam consilia, id approbaverint, ratumque habuerint.

Non ita quæso, reponit Artemisia! eâ, quâ rem declaras & proponis ratione, facis ipsam ridiculam; non est id, quod vellem: Verùm vix quenquam reperias sapientem, qui non dicat, cum requiri statum, in quo quis prudentem facere possit electionem, seriâ ac maturâ opus esse deliberatione, consultationem non perfunctoriam esse instituendam, ubi agitur de amplectendo totius vitæ suæ instituto; & non immeritò reprehenduntur repentinae ejusmodi & absque prudenti scrutinio factæ resolutiones, quas plerumque serâ, sed serâ nimis consequitur penitudo. Et ego prorsus affirmo contrarium

An consilium sit ratio humani ad deliberandum, ut quis devoveat se Deo.

Immeritò volunt parentes, filios suos prius esse mundi quam Dei.

Ratio
ma
ut a
divi

trarium, reponit Viator, tenens
evitanda esse hæc omnia volenti
consecrare se Deo, si certus es-
se velit, se sequi æterna provi-
dentia ipsius consilia: ipse solus
hæc formavit, ipse solus etiam
consultendus est in his cognoscen-
dis & amplectendis. O quando
divinæ ipsius placet bonitati præ-
venire hæc omnia, & antequam
capaces sumus vel rationis, vel
consilij, vel alicujus deliberationis
humanæ, attrahere nos ad se po-
tenti gratiarum suarum impulsu, in
teneris adhuc vitæ nostræ annis,
ardentia nobis inspirando deside-
ria, quibus nos ipsos devovere il-
li anhelemus; quin adhuc constet
nobis, vel cur, vel quomodo;
aut ardentis hujus desiderij, quod
urget nos, afferre possimus ratio-
nem; nunquam major est nobis
certitudo, omnia optimè nobis-
cum agi. nosque non decipi in e-
lectione, quam non fecimus ipsi,
sed quam fecit Deus in nobis &
pro nobis.

Ratio hu-
mana sicut
ur audeatur
divina,
Eccur hic se implicet ratio huma-
na, dirigere volens rationem divi-
nam, à quâ nostra dependet æter-
na salus? Quid moliantur hic con-
silia hominum, vel prudentiæ tem-
porales, ubi de nostrâ agitur æter-
nitate? an spectet ad manum ho-
minis debilis & ignorantis colloca-
re nos illuc, ubi sola manus Dei
Omnipotentis & infin-
tâ ratione
Sapientis nos collocandi jus habet,
secundum æterna providentiæ suæ

consilia? Hinc viri prudentissimi
etiam si circumferrent in capite lu-
cidissimos scientiarum omnium nas-
taralium radios, proinde apti, quæ
complurimum moderantur impe-
riorum clavos, silentium impo-
nere hic debent humanæ rationi,
obturare aures sapientissimis que-
buscunque secundum carnem consi-
lijs, occludere oculos cunctis re-
spectibus & rationibus mundanis,
& in profunda solitudine & ma-
gno silentio, convertere se ad De-
um solum, & dicere cum Sancto
Paulo in terram prostrato: *Domine,*
quid me vis facere? Loquere
Domine cordi meo, & deduc me
in semitis tuis, nolo aliud nisi ob-
temperare tibi.

Quis est, prosequitur conversus
ad Matrem, qui pia hæc desideria
tuæ inspiravit filia, consecrandi se
Deo tam mature, nisi ille, qui
attraxit ad templum Sanctissimam
Virginem in primo ætatis suæ flo-
re? Siquidem humana non dirigit
ipsam ratio, eò quod ipsamet fa-
tearis, quod hujus perfectum non-
dum possideat usum; non sunt
persuasiones tuæ, nec illa propin-
quorum & consanguineorum, cum
& tu & illi opponant se pro viri-
bus; non est impulsus maligni spi-
ritus, qui urget ipsam ad confi-
ciendum opus sanctissimum, quod
conficere unquam possit in terris
& totâ vitâ suâ: Exploratum igitur
est, dignitatem Dei esse hic, ip-
sumque prævenire eam suæ bene-

Desideria
fugiendi
mundum
ad conse-
crandum se
Deo, non-
nisi à Deo
oriri posse
sunt.

dictionibus dextera: Itane disceptare voles cum Deo de chari huius possessione boni? an prætendas, spectare ipsam magis ad te, quàm ad illum, ipsamque possidere voles cum ipsius præiudicio? Ecce ipsam tibi dedit, nisi ut ipsam redderes illi? ut quid affligeris ex eo, quòd ipsa magis amat Deum, quàm te; vel quòd Deus

magis quàm tu, diligit ipsam, Quid respondebis Deo?

Ad hæc obmutuit omninò os ejus, sed ipsius loquebatur cor per oculos, ubertim lactymarum diffundendo rivus, nonnisi unicum hoc proferens verbum: Sed cheu! Quid fiet cum illà? Illustris Domina, reponit Viator, vis dicam tibi? audi & contenta eris.

ARGUMENTUM.

Solicitude divina providentia circa Sanctissimam Virginem, postquam consecravit se Deo in Temple.

ARTICULUS II.

Quò te pedes, divina MARIÀ, in tenellà tuâ infantia, dum vix tibi robur suppetit portandivemetipsam? sicine deseris fulcrum, assistentiam, blandimenta parentum tuorum, sine quibus vivere non poteris, nec vivere illi sinè te, cum anima sis & vita ipsorum? Quid moliris in ætate tam molli ac tenerâ, cum vix tertium expleveris annum? ut quid à sinu te finis abstrahi Matris, quæ paulò ante tibi sua porrexit adhuc ubera, ut conignes te manibus hominum, quorum tibi nulla est notitia, quique non eo, quo parentes tui, te prosequuntur amore?

Ecce respondentem ipsam tibi: percipio vocem loquentem cordi meo, mihi que dicentem: *Audi Fi-*

lia, & vide, & inclina aurem tuam, & obliviscere populum tuum, & domum Patris tui, & concupiscet Rex decorem tuum. Ipse, cuius perfectiones infinitæ cunctos in cælo oblectant Angelos, vult me totam sibi soli: quomodo abnuerè ipsi possim cor meum? ipse me prævenit, ipse me vocat, ipse me rapit per potentes suos impulsus, quomodo non sequar ipsum? Dilectus meus mihi, & ego illi; hoc mihi sufficit, non laboro de cæteris.

Sed tam juvenis! ubi erunt, quibus relaxes animum, ludi pueriles, quibus ferè tota agitur primæ ætatis vitâ? inveniam cum Deo illos; si ludendum est, ludam cum mundo, cum naturâ, cum omnibus rebus creatis, sicut ipse: *Ludens*

Psalm. 44
Deus vocat
Sanctissimam
Virginem
ab infantia
suâ.